

ÍNDEX

Pròleg	7
Pòrtic	13
<i>Glòria al pare...</i>	19
Camí d'alliberament	21
Créixer en humanitat.....	27
Acceptació joiosa	33
Diàleg filial	39
Abandonament confiat	45
Empeltats a la Font	51
<i>... i al Fill</i>	59
La gosadia de creure	61
Tot pot contribuir al bé.....	67

Plenitud de fills.....	73
Complicitats engrescadores	79
Generadors de reciprocitat.....	85
La lògica del donar-se	91
<i>... i a l'Esperit Sant .....</i>	<i>99</i>
Creats per a la felicitat	101
L'amor tot ho venç.....	107
L'Eternitat en el Temps	113
Tot és gràcia.....	119
En comunió amb el Misteri.....	125
Portadors d'una esperança	131

PRÒLEG

Vivim submergits en l'era de les piulades, dels tuits, dels missatges sincopats que tan aviat arriben com se'n van. El soroll que embolcalla les nostres vides és eixordant, pesat, però és fugisser, efímer i insubstancial. Tot envelleix molt veloçment.

Allò que ahir era notícia i estava en boca de tots, és oblidat al dia següent perquè una nova notícia, tan efímera com l'anterior, ocupa la nostra ment i es converteix en carnassa de tertúlies i suscita tota mena de reaccions. El passat s'esvaeix a l'instant i el futur és tan fosc que ningú s'atreveix a fer prospectives. Vivim situats en un present que difícilment podem digerir, però que ens empeny a actuar, a moure'ns, a gesticular.

Aquest núvol sorollós que ens embolcalla és, senzillament, fum, encara que sovint ens pot donar

la impressió que és el més rellevant del que ens està passant. Mentrestant, fem la nostra vida mirant de ser mínimament feliços en un entorn incert, ple d'atzucacs i d'arestes que no havíem entrellucat. L'esperança nodreix els nostres passos i les nostres decisions, però no tenim cap certesa de poder fer realitat els nostres somnis.

No és fàcil prendre distància, mantenir el nord i la serenitat d'ànim, el que els filòsofs estoics en deien la *tranquillitas animae*, perquè aquest anar i venir de missatges intempestius, aquesta tendència a sacralitzar l'anècdota i a oblidar la categoria, fa que ens sentim perduts enmig d'aquesta espessa boira. Sentim que és difícil fer les passes d'un camí que secretament, en el fur de la consciència, hem decidit fer. I, no obstant això, ens sentim cridats a fer-lo, a obrir viaranyes, a viure amb dignitat l'hora que ens ha estat donada.

Piulades al Vent és el nou llibre del bon amic Cinto Busquet. És un text breu, en plena sintonia amb l'època que ens ha tocat viure, però és un llibre amarat de saviesa, ordit per un enfilall de pensaments que gairebé es poden qualificar de mà-

ximes sapiencials. La màxima és una síntesi que sedimenta un aprenentatge vital i que, alhora, neix de l'experiència. La màxima és l'exteriorització d'un pensament, és un do que es regala perquè pugui ser una guia, una orientació per al lector.

Aquest petit llibre recull un munt de piulades que el mateix autor va anar realitzant durant un període de temps, però que ara ha volgut reunir i endreçar de manera que puguem llegir-les, rellegir-les i meditar-les pausadament.

Pertany al gènere de l'aforisme, perquè cada piulada conté un pensament sintètic i il·luminador que obre una finestra nova per on mirar la mateixa realitat quotidiana, la mateixa de sempre, però amb uns altres ulls. El text traspua nítidament la fe que nodreix l'autor, la seva relació personal i intransferible amb el Crist, el pilar que estintola la seva existència, però, a la vegada, l'aroma que desprenen aquestes piulades té profundes ressonàncies orientals, especialment budistes. L'autor, que coneix vivament aquesta tradició i l'ha sedimentada en el fons del seu cor després d'anys de viure i estudiar al Japó, l'ha integrada en la

seva *forma mentis* i això es palesa en els consells sapiencials que ens dóna a l'hora d'afrontar les qüestions del viure: el dolor, la mort, el naixement, l'envelliment, la malaltia, la por, el fracàs, el treball, el temps i el silenci.

El gènere del llibre és equívoc, perquè la forma del text pot induir a malentesos. Les piulades són, per definició, efímeres i fugisseres, neixen amb la data de caducitat incorporada i, en termes generals, comuniquen anècdotes. En canvi, les piulades que ens regala Cinto Busquet en aquest petit llibre vénen per quedar-se, pertanyen al gènere de la categoria, en paraules d'Eugeni d'Ors, han estat escrites per fer sojorn en l'ànima de cada lector i obrir nous camps de pensament i d'acció.

Per això, sóc partidari de llegir-les sense pressa, de dedicar temps a rumiar-les, de no tenir cap pressa a acabar el llibre, perquè la clau d'aquest text no és llegir-lo, sinó, justament, rellegir-lo. És, aleshores, quan resulta il·luminador.

No em puc allargar més. Som davant d'un llibre petit. Fóra irònic que el pròleg no fos proporcionat a l'obra que presentem. Amb tot, que ningú s'equi-

voqui: aquestes piulades al vent són invitacions al silenci i, en aquest sentit, són petits antidots al soroll que ens embolcalla. Benvingudes siguin, doncs, perquè ens ajuden a retrobar-nos a nosaltres mateixos, a centrar-nos i a descobrir Qui ens parla a cau d'orella.

Són piulades llençades al vent, però també estan, alhora, inspirades pel Vent, perquè l'Esperit és present en cadascun dels pensaments que s'hi revelen.

Francesc TORRALBA
Barcelona, octubre 2015

PÒRTIC

La paraula poètica, així com la intuïció religiosa que cerca de verbalitzar-se, és alhora enigmàtica i profundament suggeridora. Emana una llum misteriosa que embolcalla la realitat des de dins. Aquest recull de pensaments que teniu entre les mans voldria fer-se'n humilment ressò, i es proposa com un petit ajut per als qui cerquen, a través de la meditació i la pregària, d'obrir-se a la contemplació d'aquella Llum que ens fa veure ben endins de nosaltres mateixos i molt més enllà del nostre món immediat.

Són reflexions breus. Totes de 140 caràcters. Les vaig *piular* al meu compte personal de Twitter entre el 8 de maig del 2011 i el 7 de març del 2015. L'aplicació no permetia que superessin aquesta llargària, però em vaig imposar a mi mateix que no fossin tampoc més curtes. Fixant-ne estrictament

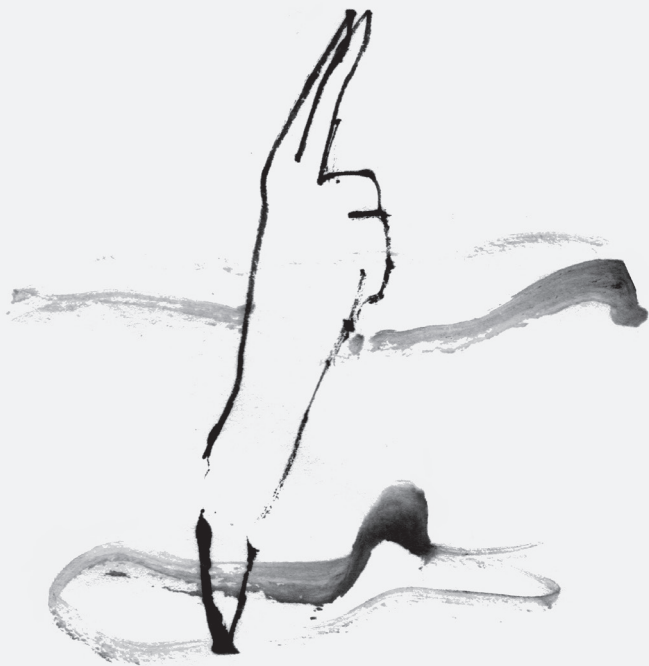

la forma, esperava que això pogués ajudar-me a comunicar continguts que fossin prou significatius, tant per a mi com per als qui em poguessin llegir. Totes les piulades neixen d'una intuïció espiritual o intel·lectual en moments d'obertura al Transcendent, tot caminant o assegut conscientment a la presència d'aquell Déu que, des del més profund de nosaltres mateixos, ens convida a obrir-nos en Ell als altres i al Món. Moltes d'elles sorgeixen no tant d'un estat d'ànim o d'una mera introspecció reflexiva, sinó més aviat d'una experiència vital, i no em seria difícil recordar en bastants casos el context i les circumstàncies que les motivaren.

Amb l'ajuda de la germana Maria Viñas de la Comunitat Vedruna de Puigcerdà, he reordenat aquests meus 540 aforismes allargassats en divuit capítols de trenta pensaments solts amb una certa seqüencialitat temàtica, però sense cap intenció de travar-los entre ells. Us els ofereixo en la seva nua essencialitat, tot desitjant que alguns us puguin estimular en el camí compartit d'acollir en les nostres vides aquella Veritat que, tot i tenir tant a l'abast, sovint considerem massa distant. Aquella

Veritat Originària i Escatològica on les nostres històries personals troben el seu ple Sentit: la Comunió del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Cinto BUSQUET
Girona, octubre 2015

GLÒRIA AL PARE...

Jo Originari i Principi Fundant
del qual prové tota Identitat
i vers el qual s'adreça el Món
per trobar la seva Plenitud
en l'Harmonia de tot l'Existent.

CAMÍ D'ALLIBERAMENT

Per copsar les coses essencials cal un cor senzill i un esguard amorós. La plenitud només és possible quan ens buidem d'allò que enfarfega.

Com més ens buidem d'allò que hem anat emmagatzemant inútilment en el nostre cor, més ens sentirem alleugerits i guiats per l'Esperit de Déu.

No ens cal saber tot el que haurem d'afrontar al llarg del camí. Ens cal entendre el proper pas a fer i tenir clar on volem a la fi arribar.

La vida ens pot donar molt més d'allò que podem imaginar, sempre que siguem capaços de sortir del nostre petit món empesos per un gran amor.

Com més deixem enrere tot allò secundari, més trobem el que és primordial. Com més ens despullem d'accessoris, més ens revestim de l'essencial.

Com més ens abaixem exteriorment motivats per un amor sincer, més ens enlairem interiorment cap a Déu i més el fem visible per al nostre món.

Qui es despulla de privilegis i, mogut per l'amor, no s'aferra al propi prestigi, es retroba interiorment revestit d'allò que li escalfa el cor.

Mentre cerquem, encara que sigui inconscientment, algun tipus de poder, restarem subdesenvolupats espiritualment. Creix només qui s'abandona.

La plenitud existencial no pot ser comprada ni assolida mecànicament a través de mètodes d'auto-ajuda. Brolla espontàniament d'un cor en pau.

La veritable humilitat és deixar-se trepitjar injustament i, sense rancúnia ni queixes, tractar d'entendre què puc fer millor envers l'altre.

Qui vol posseir sempre més i més, acaba desposseït de si mateix i essent posseït per allò que té. Qui s'allibera de tot, acaba tenint-ho tot.

Com més estiguem disponibles a l'acció de Déu en la nostra vida, més Ell hi actuarà i ens sorprendrà amb quelcom d'inesperat que ens renova.

Les crisis i els fracassos són grans oportunitats per deslliurar-nos de llastos i fardells que no ens deixen sovint donar el millor que som.

Fins i tot quan estem objectivament molt limitats en l'acció, com en cas de malaltia, podem donar-nos i dur a terme un servei insubstituïble.

Només qui gosa mirar de fit a fit la mort, aconseguirà de veure-hi més enllà i intueix que, en créixer, ens cal deixar enrere vestits petits.

Si vivim com si mai no haguéssim de morir, no entendrem el veritable valor de la vida. Si no vivim morint per amor, no renaixem a vida nova.

Quan l'arbre del nostre jo interior és sacsejat per forts vents, és savi alegrar-nos-en, perquè així cauran més de pressa les fulles seques.

Tendim a reduir Déu a la nostra mesura i adaptar-lo a les nostres necessitats. Ens cal buidar-nos si volem “veure'l” i “escoltar-lo” de debò.

Déu invisible es fa visible quan m'oblido de mi i visc pels altres. Ell vol mostrar-se en la meva humanitat amarada del seu Esperit d'Amor.

La santedat consisteix a tenir cor i ment, esguard i mans, buits de superficialitats vanes perquè Déu els pugui omplir d'Amor, d'Ell mateix.

Déu es dona als qui es donen, i acull els qui acullen. S'allunya dels qui pretenen fer-se'l seu contra els altres, i es mostra als senzills.

Tota persona que trobem és un accés directe a Déu perquè ens ofereix la possibilitat de projectar-nos, per amor, fora de nosaltres mateixos.

Qui s'allibera de tota ambició personal i desitja de tot cor el bé dels altres, és gran als ulls de Déu, difon bondat i camina en la Veritat.

Per créixer espiritualment i madurar com a persona, cal defugir sistemàticament tot tipus de replegament sobre si mateix i mantenir-se obert.

Si les finestres del cor resten tancades, la llum de Déu no pot penetrar dins nostre i mostrar-nos on som i indicar-nos els possibles camins.

Com més donem sense esperar res, més rebrem allò que anhelem. Com més ens buidem d'allò que és passatger, més ens omplirem d'allò que resta.

Per arribar molt lluny cal continuar caminant amb constància, encara que sigui poc, en la bona direcció. Sempre podem fer almenys un pas més.

Només qui se sent fràgil i necessitat, s'obre humilment als altres i a Déu, i si sincerament confia i no pretén res, rep a desdir amor veritable.

La veritable grandesa d'una persona es manifesta en els moments de màxima feblesa, quan tots els suports externs i accessoris s'esvaeixen.

Quan pensem què hem de fer per ser reconeguts acabem estressats. Quan ens adonem que som estimats incondicionalment fem molt i no ens cansem.